

Van Verschuier (voor den zooveelsten keer) vertelde deze ons het volgende verhaal, wat zijn vader overkomen was.

Deze wandelde op een pad, dat tusschen de verschillende hollen doorliep. Op klaarlichten dag kwam hij daar een das tegen. Nu schijnen dassen, juist als konijnen, paden te hebben waarlangs zij bij voorkeur gaan. Het geval wilde nu, dat dassenpad en „menschenpad” samenvielen. De heer Verschuier wilde doorloopen en de das moest dus een eindje opzij. Maar nee hoor. Men sloeg hem met den wandelstok, maar de das wist van geen wijken.

Overigens dat afgesloten deel van de St. Jansberg is een waar dorado; de ijsvogel nestelt bij den middelsten vijver, op het dak van een kas (pannendak) werpt elk jaar een marter zijn jongen, ook komt men nog wel eens een otter tegen. Het is echter zeer te betreuren, dat parallel met den rand van het Reichswald, dwars dus door het (Nederlandsche) Koningsven, een kanaal is gegraven en dat zoodoende het Koningsven (wat sinds langen tijd al geen ven meer is) ontwaterd wordt. Vorig jaar zag ik er nog blauwborstjes. Vroeger broedde er de roerdomp.

Maar om op de dassen terug te komen: ook op het landgoed „Ossenbroek” bij Beers (U mischien nog wel bekend uit den tijd dat U in Grave woonde) worden nog elk jaar een 3 tot 5-tal dassen gevangen. De zitkamer van het huis hangt vol met dassenvellen . . .

De jachttopziener van dit terrein zei me, dat het alleen maar om de vellen ging. Bij het stellen der vallen gebruikt hij geen aas; hij zorgt er alleen voor, dat ze op de dassenpaden in de buurt van het hol gezet worden. Overigens kon hij de das niet als schadelijk aanmelden, een dood enkele keer verslond hij eens een kip of gans. Welk een taai leven deze dieren hebben, bewijst wel, dat een gevangen das een ring wordt omgedaan met daaraan touwen bevestigd en dat men nog een half uur a drie kwartier moet trekken eer de dood intreedt. Men *schiet* het dier niet dood om beschadiging van het vel te voorkomen.

Cuyk.

Tijs G. VISSER.

Vogelrijkdom. In een villatuin te Bilthoven, groot 60 × 21 m., broedden (juister gezegd: nestelden) dit voorjaar de volgende vogels: merel (meerdere nesten), zanglijster, roodborstje, gekraagde roodstaart, draaihals, vink, groenling, koolmees (2 broedsels), pimpelmees (2 broedsels), winterkoning, staartmees, dennemees en woudduif. Voorts werden er voortdurend in aangetroffen goudhaantje, tuinfluiter en grauwe vliegenvanger, doch is niet met zekerheid uitgemerkt, dat zij in den tuin gebroed hebben. In elk geval is het aantal in dit betrekkelijk niet groote tuintje broedende vogels wel opmerkelijk geweest. De tuin is een z.g. boschtuin met een vijvertje en meerdere dicht met klimop of kamperfoelie begroeide boomen, waaronder heesters en struiken.

Bilthoven, 3 Aug. '36.

W. v. HARENCARSPER.

Enkele waarnemingen hoe Reintje de vos de vogelstand inkort. Dezen zomer, in de maand Juni, bevond ik mij in een stuk heideveld, grenzende aan een uitgestrekt complex dennebosschen. Ongeveer 50 meter op genoemd heideveld lieten twee boompiepers, zittende in een vliegden hun klaaggepiep hooren, en hadden waarschijnlijk in de omgeving hun nest met jongen, daar een der vogels voedsel in den bek had.

Ik ging in de hei liggen, om door het voederen der oude vogels, het nest te vinden. Nadat ik een poos had gelegen en de vogels bleven piepen, zag ik een groote vos onder de berkenstruiken aan den rand van het bosch staan, die blijkbaar naar het piepen der vogels luisterde. Een oogenblik later sloop hij naar de den waarin een der vogels zat te piepen en bleef op korten afstand onbeweeglijk staan, terwijl zij langzaam links en rechts over de heide keek. Men kon zoo echt zien, dat de vos stond te luisteren, of zij ook de jonge vogels hoorde piepen. Ik lag ongeveer 25 meter van haar af en ik maakte een keer een kort piepend geluid.

Onmiddellijk hief zij den kop op en liep schuin voor mij heen en bleef opnieuw staan luisteren. Ik piepte nogmaals doch een beetje luider, wat zij echter niet meer vertrouwde. Zij keek even wantrouwend in mijn richting en sloop vlug als een kat het dennebosch in. Dit was jammer, ik had gaarne haar plan uitgewerkt gezien.

Een paar winters geleden, terwijl er spoorsneeuw lag, speurde ik een vos, welke langs den boschrand over een 20 meter breeden brandweg had geloopt.

Het scheen aan het spoor, dat de vos zich plotseling had bedacht, en was in rechte lijn schuin terug naar den anderen kant van den weg geloopt, naar een aldaar staanden berkenboom, die ongeveer een meter boven den grond, gespleten was.

Aan de achtergebleven veertjes kon ik zien, dat Reintje uit deze spleet een koolmees, die vermoedelijk daar haar nachtverblijf had gehad, had gehaald.

Waarom de vos deze boom, die zij reeds gepasseerd was, nog ging inspecteeren, zal definitief niet op te lossen zijn. Misschien heeft het vogeltje eenig lawaai gemaakt, ook zeer goed aanneembaar is dat daar meerdere slachtoffers zijn gevallen.